

Stanisława Anna Krukowska

okruszki dobra

Stanisława Anna Krukowska o sobie

Moim miejscem na ziemi stało się Roztocze, a konkretnie Ziemia Zamojska, której całe piękno potrafię dostrzec dopiero teraz, w wieku dojrzałym. Roztoczański krajobraz to ukwiecone łąki, ciche strumyki, pachnące chlebem pola i lipy stare, rosochate, rosnące przy polnych drogach pełne tajemnic minionych lat, a w lipcu pachnące miodem. Lasy liściaste i bory żywiczne i zagajniki co przycupnęły gdzieś na skraju pól – to moja mała Ojczyzna. Powietrze tu czyste i wody przejrzyste a ludzie życzliwi dla obcych.

Moja młodość to czas niespełnionych planów i nadziei. Głód wiedzy i poznania świata nie czyniły mnie szczęśliwą. Wykonując swoje prace i obowiązki wciąż kluczyłam w miejscu jak ptak, któremu odłamano skrzydło aby nie mógł wznieść się wyżej "ku słońcu". Potrzeba było wielu lat abym zrozumiała że pomimo wewnętrznego buntu właśnie tu jest moje, właściwe miejsce na ziemi, według mnie - wybrane przez Stwórcę.

Najwyższą wartością w życiu jest dla mnie dobro, którego ciągle poszukuje wśród ludzi. Pragnę również dzielić się dobrem z tymi, których spotykam na moich drogach. Na ile mi się to udaje? - nie wiem. Wiem tylko, że to są moje małe kroczki nieudolne i niedoskonałe jak wszystko co ludzkie.

Słowo wstępne

"Okruszki dobra" to tomik bardzo osobistej i przez to cennej poezji Stanisławy Anny Krukowskiej, to modlitwa wierszami spisana do Tego, który w życiu poetki jest dobrem najwyższym, człowiek zaś, Jego dzieło winien wzorując się na Stwórcy obdarowywać innych okruszkami dobra. Nawet takie drobinki wystarczą by rozproszyć chmury, rozbudzić w sercu nadzieję na lepsze dni, by wreszcie czuć się potrzebnym -

*a... gdybyś mi ofiarował
jeszcze następny dzień
to bardzo chciałabym
by ten, od minionego
bogatszym w dobro był*

jak w kontekście powyższych słów należy rozumieć dobro ? Jest to, o czym napisano w *Słowniku Teologicznym*, wydanym przez Księgarnię Św. Jakuba (1998) - *fundamentalna postawa moralna polegająca na wynikającej z miłości trosce o innych ludzi, a także cecha czynu ludzkiego, którego motywem jest wartość rzeczy, a zwłaszcza osoby ku której ten czyn jest zwrócony.*

Poetka doświadczyła w życiu bólu, odrzucenia, ale też bywały chwile, kiedy ktoś bliski był obok, stąd "mieszane " uczucia – z jednej strony otwiera swoje serce na wspomnienie przeszłości, tej dobrej oczywiście, z drugiej strony wciąż łaknie dobra. Co zatem uczyni później? Na to pytanie nie znamy odpowiedzi, ale z pewnością decyzja jaką podejmie będzie na wskroś słuszna i podyktowana podszepciem serca, bo któż jak nie ono najlepiej zna tajniki naszej duszy i pragnienia nasze ...

Regina Smoter Grzeszkiewicz

okruszki dobra

u schyłku życia krótsze chwile
całe godziny kradnie czas
co nieustannie , tak jak złodziej
zabiera to, co miało trwać

miało być pięknie, miało być wzniośle
tak dużo chciałam z siebie dać
lecz rozsypały się na drobne
aby je porozwiewał wiatr – okruszki dobra

wstecz się oglądam przenikliwie
radość dzieciństwa, szkolny czas
zdolności, plany i nadzieje
i gorycz zmarnowanych szans

zdarzenia, twarze i piosenki
te ulubione z tamtych lat
chwile radości, wspólnych zabaw
i w krzywym lustrze smutny świat

me okna – zapłakane deszczem
a pod powieką duża łza...
słońca tak mało, ciepła mało
i wciąż tak głucho huczy wiatr

chciałam pozbierać w jedną całość
co w moim życiu miało sens
lecz ręce słabe, czasu mało
za dużo pragnień i zamiarów
za mało czynów, dziś to wiem

bo znam już siebie, własną słabość
lecz ponad życiem myślą śmiałą
biegnę do Ciebie, Boże mój
miłości moja doskonała
ulecz co płytkie co za słabe
i co za trudne, by dalej nieść
Ty mnie podnosisz, gdy upadam
Ty mnie ożywasz wciąż na nowo
nadając życiu memu sens

pielgrzymi

słowa – zawarte w jednym uśmiechu
życie – zawarte w kilku słowach
i wciąż za krótkie
by nauczyć się żyć.

nasze porażki i wzloty
i tak wciąż od nowa
aż do bólu serca
aż do kresu sił

my, wieczni pielgrzymi
wciąż za krótkich dni
idźmy tak przez ziemię
by po nas zostały
naszych stóp trwałe ślady
- dobro.

uczmy się kochać...

trzeba wielkiej odwagi
by ciągle iść pod wiatr
by zło zwyciężać dobrem
tak zwyczajnie, każdego dnia

nie czyniąc wielkich planów
bo seans życia krótko trwa
"spieszmy się kochać ludzi"
apeluje ksiądz Jan

a my – kochamy wciąż za mało
i tak nieudolnie
że oczu wpatrzonych w ziemię
nie można w niebo podnieść
bo wstyd

ukryty skarb

z serca mego jak z gąbki
nadmiar bólu wyciskam
by trwać
zapachem jaśminów pijana
idę ciągle pod wiatr
te zmagania i trwoga
to nic...
przecież w porannej rosie
znów kapie się świat
by jasnym spojrzeniem słońca
otulić wilgotność traw
bo ludzie już wstali ze snu
do życia – do swoich spraw

ludzie, moi bracia
przechodzą obok wciąż
niosąc w skarbcach swoich serc
diamenty i złoto
"ludzie są źli"

powiedział mi kiedyś
ktoś skrzywdzony
nie, nie, to nie tak, ja wiem
że w każdym z nas
nawet pod powierzchnią zła
jest ten ukryty skarb
tylko trzeba patrzeć inaczej
i w miłość przemieniać żal

ulicami miast

idziemy ku sobie z różnych stron
serca wyznaczają rytm
w milczącym tłumie szarych ulic
my, zwykli, smutni ludzie

poranieni przez los
targani przez życia burze
jesteśmy jak okręty
na spienionych falach oceanów

w zmęczonych twarzach
jak w księgach z papirusów
własne historie zawarł czas...

niepewność jutra z pytaniem bez słów
jak iść przez życie
by nie zginąć w tłumie?
by to, co najcenniejsze
ocalało w nas

bo wiatr wschodni
zmienił kierunek
i od zachodu mocniej
zaczęło wiać

pierwszy śnieg

dziś już od rana
ziemia niebu się kłania
za dobroczynną biel
która okryła jej szarość
i wszelkie brudy lata
mój Boże!
Czy ześlesz kiedyś
taki śnieg
by zdołał okryć
brudy naszych serc
co zbyt zaufały światu?

Matce Bożej Majowej

Pani nasza, majowa
wita Cię o poranku
ziemia moja rodzinna
rojem brzęczących owadów
i złotą od mleczu łąką
w promieniach wschodzącego słońca

dobranoc Maryjo
śpiewa Ci zmierzch nad polami
Litanią Loretańską
od przydrożnych figurek
i noc księżycowa wiosenna
od zapachów duszna

dobranoc Panienko!
mrują gwiazdki misternie wpięte
w aksamitny granat nieba
– dobranoc!

Tylko nieuważny człowiek
wciąż zajęty ogromem
swoich małych spraw
nie zawsze dostrzega
jak przechodzisz przez ziemię
wraz z majem
w kwiecistej, zwiewnej sukience

na pożegnanie dnia

gaśnie jesienny dzień
nieśmiałe słońce właśnie
wątlym promyczkiem żegna już
złoto i czerwień przydrożnych drzew
cisza i... serca bicie
idę powoli żeby wciąż słyszeć
jak cicho mija życie

przyroda i człowiek
to dialog bez słów
nutkę przebrzmiałej śpiewki
rzucił mi wiatr
umyka kolejny dzień
odbyłam właśnie
swej drogi krzyżowej
następną stację

uciszam niespokojne serce
porządkuję myśli
i robie bilans dobra i zła
takie zestawienie

zysków i strat
by Tobie Jezu je powierzyć
na pożegnanie dnia

więc weź namiastki dobra
i te przejawy zła
wybacz! znowu zmarnowałam
dany przez Ciebie czas
klękam przed Tobą w pokorze
i błagam przymnóż mi sił !
bo sama tak mało mogę

a... gdybyś mi ofiarował
jeszcze następny dzień
to bardzo chciałabym
by ten, od minionego
bogatszym w dobro był

do mego Boga

o Ty, Wszechmogący
który lat tysiące
codziennie gasisz i zapalasz słońce
i ziemię budzisz
z śnieżnego uśpienia
i ludzkie serca
dobrem opromieniasz
bądź uwielbiony
bądź pochwalony
we wszystkich swych dziełach
od wszego stworzenia

jesteś mi mocą i siłą
mój Pan, Zbawiciel i Król
a ja, to grzechy same
a ja, to lęk i ból
i jestem słabsza niż słabość
i jestem mniejsza
niż nicość bez Ciebie
jam pył człowieczy
bez siły
i chęci do życia

o życiu

życie to droga
przez osty i ciernie
to nic, że ranią
to nic, że znów upadasz
jest ktoś, kto zbiera
twoje krople potu

i ciągle uczy powstawać

jak długo jeszcze
do kresu tej drogi
pytasz zmęczonym spojrzeniem
odpowiedz znajdziesz tam -
za horyzontem gdzie twój Bóg
czeka na ciebie z miłością

podziękowania dożynkowe

ziemia plon wydała
a ludzie zebrali
by był chlebek nowy
i w mieście i na wsi

tegoroczny wieniec to podziękowanie
Bogu Najwyższemu
za żniwa udane
za to, że nas bronił
od klęski powodzi
i innych żywiołów
dziękować się godzi

więc wierni tradycji
i niebu i ziemi
za ten chleb pszeniczny
dzisiaj dziękujemy

"Tobie, który jesteś"

przynosimy dzisiaj
woń świeżego chleba
tu, dzisiaj przed Tobą
władcą tego świata
w geście dziękczynienia
pochylamy czoła

żeś nam ręką swoją
w pracy błogosławił
od klęsk i niszczących
żywiołów zachował

pod twym czujnym wzrokiem
dojrzewały łany
rosą orzeźwione
słońcem ogrzewane
Ty w swojej wszechwiedzy
znałeś liczbę kłosów

za zdrowie i trwanie
i pól naszych plony

Ojcie nasz niebieski -
gospodarzu świata
trudem ludzi wiejskich
bądź dziś pozdrowiony

cudowne spotkanie

moja siostrze, mój bracie
dziś nieznajomi jeszcze
ja wiem, że się spotkamy
gdzieś na rozstaju dróg

zwykle spojrzenia, uśmiechy
życzliwości gesty
by słońce świeciło jaśniej
by świat piękniejszym być mógł

cudowne są te spotkania
zapropozował je Bóg

nieżyjącemu już dziś Jankowi

kiedy przyszedłeś na świat
Jezus powiedział do ciebie
wielki serce pragnę ci dać
byś dawał innym w potrzebie

i skarbów dużo ci daję, wpisanych
w twe życie cierpieniem
bo wiem, że udźwigniesz chłopcze
ten duży krzyż z odłamanym ramieniem

ująłeś go mocno
w swe dłonie dziecięce
i szedłeś jak moczcz wyrwale
nie mówiąc, że ciężko
nie mówiąc, że dajcie!
nie, to ty innym dawałeś

dawałeś przez całe życie
po kawałeczku małym
ze swego wielkiego serca
które zawsze
niosłeś na dłoni...

przytoczę tutaj kilka zdań o życiu Janka – kaleki. Był normalnym, zdrowym chłopcem. Kiedyś miał sen jak dźwiga ogromny krzyż z odłamanym ramieniem. Niebawem jego sen sprawdził się. Janek uległ wypadkowi i już do końca życia miał uszkodzoną prawą stronę ciała. Nie przeszkadzało mu to jednak aby czynić wokół siebie bardzo wiele dobra – dla każdego miał zawsze otwarte serce.

mojej, smutnej koleżance Danusi

kiedy ci w życiu smutno i źle
kiedy ktoś twoje serce zrani
wznieś oczy w niebo i zobacz że
słońce zawsze świeci ponad chmurami
a życie nasze zmienne jest
tak, jak pogoda...

niebo też cierpi, gdy huczą gromy
gdy chmury ciemne
to płacze deszczem
to znowu jasnym słońcem się śmieje
bo Pan Bóg zsyła ożywczy wiatr
co najciemniejsze chmury rozwieje
i namaluje – tylko dla ciebie
z cudownych barw tęcze nadziei

już wiosna życia przeminęła
zabrała młodość, lato w pełni
trudno uwierzyć, że już mija
więc idziemy śmiało ku jesieni
droga usłaną z liści wspomnień

wspomnienie jednej z dawnych jesieni

jesienny wieczór mówi mi szeptem
spadających liści
i niebem rozmigotanym od gwiazd,
a wiatr cicho nuci
że była kiedyś taka jesień
co wiosną w moim sercu została...

tyle radości, tyle barw i słów
i spacerów wśród liści
i czyichś oczu blask
przy śpiewie harmonii tańczący

dziwna jesieni, jak życie moje
trwaj w moim sercu na zawsze...

pamięci tęsknej o moim ojcu

myśli błądzące uparcie
przybliżcie mi moje dzieciństwo
szczęśliwe lata i śnieżne zimy
z dzwoneczkami u sań
i kogoś kochanego
jak czeka na mnie przy szkole
w długim do ziemi kożuchu
bo tak bardzo jest mi go brak...

ból rozczarowania

tyle w moim życiu rozczarowań
tyle w moim życiu głupich ról
uciszę serce, ono zrozumie
że lepiej cierpieć
niż zadawać ból

mówili mi, "ech ty głupia"
mówili mi, wyjedź stąd
przecież gdzieś słońce
jaśniej świeci
gdzież przecież ludzie
szczęśliwsi są...

zostaw to wszystko i uciekaj
należy ci się lepszy los
więc zapytałam ich
jak długo będzie trwać
to, co szczęściem zwą?
lecz oni nie wiedzieli -
a ja wiem
że życie jest chwilą
szczęście uludą
cierpienie przemija
a miłość trwa wiecznie
z... Jezusem

